

CARTA ALS CRISTIANS DE COLOSSES JESÚS, SENYOR DE L'UNIVERS

1. Introducció

Colosses era una petita ciutat, situada en la via que unia Efes i Tars. La comunitat cristiana no fou fundada per Pau. Es suposa que ho va ser per un col·laborador de l'apòstol anomenat Èpafres. Els cristians de Colosses eren d'origen pagà.

Malgrat que a la introducció i al final de la carta, es presenta a Pau com autor, de fet no va ser escrita per Pau. I possiblement tampoc anava dirigida als colossencs. Però l'autor està dins de la tradició paulina. L'autor escriu el que segons el seu parer hauria escrit Pau. És un escrit polèmic en forma epistolar. Es considera un escrit de l'escola paulina.

Per primer cop en els escrits cristians, sorgeix un problema que està en l'arrel i l'origen d'aquest escrit. Ara l'enemic està a casa. Abans els problemes es plantejaven amb el judaisme o amb el món pagà. Ara sorgeix la "gnosis" amb la pretensió d'explicar i donar raó de sentit de tot l'univers i especialment de com queda situat el ser humà en aquest context. Com un virus, s'infiltra a les cèl·lules de moltes comunitats,

s'alimenta dins d'elles, és mutant, té una gran capacitat i velocitat reproductiva.

La gnosis concep l'univers com un conjunt d'esferes, a la superior, la octava, hi ha un déu desconegut i la saviesa (Sofia) procreant junts diferents éssers intermedis, un d'ells el creador de la matèria i el món terrestre, i dins d'ell l'home com si fos un cuc. A aquest déu desconegut se li escapa una llum, formant l'ànima de l'home per sobre de l'esfera de la matèria. Crea en el ser humà un dualisme entre esperit i matèria, entre ànima i cos. Tot el que es relaciona amb la matèria, amb el cos, és de per sí negatiu; tot el que es refereix a l'ànima és positiu. L'home necessita ser salvat, l'ànima s'ha d'alliberar del cos.

La gnosis, s'infiltra com un virus en el discurs cristià, originant gran part d'heretgies, però per això també va fer reaccionar als cristians raonant a fons sobre el sentit de la seva fe.

2. Crist, creador i salvador del món

2.1

Es tracta d'un himne de la litúrgia de les primeres comunitats que l'autor incorpora al seu escrit. S'hi afirma:

- la divinitat i centralitat de Crist com a origen i final de l'univers: Jesús el Senyor no és només un intermediari.
- La creació, com a realitat positiva, té el seu origen en Déu.
- Jesús, el cap del seu cos total que és l'Església.
- Jesús, que en fer do de la seva vida ho va reconciliar tot reorientant-ho cap a Déu.
- Es parla de Crist com a el primer ressuscitat, és a dir, com el primer que viu plenament en la comunitat trinitària, plenament en el Déu Amor.

Ell és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que en ell foren creades totes les coses, les del cel i les de la terra... tot ha estat creat per ell i destinat a ell; ell és abans de totes les coses, i totes subsisteixen en ell.

Ell és també el cap del cos, de l'Església; és el principi, engendrat d'entre els morts abans de tot altre, a fi que en tot tingui la primacia.

Perquè va plaure a Déu de fer habitar en ell tota la plenitud, i de reconciliar per mitjà de totes les coses amb destinació a si mateix, després de pacificar amb la sang de la seva creu, per mitjà d'ell, tant les coses de la terra com les del cel.

(Col 1,15-20)

Preguem: Senyor Jesús que ets la plenitud i has viscut i mort per tots nosaltres ajuda'ns a ser comunitat esperançada per a poder ser testimonis del Ressuscitat.

2.2

L'autor introdueix un terme clau en la tradició cristiana: el concepte de **reconciliació**. Considera la humanitat en una situació de fractura i de ruptura: el ser humà enganyant-se a sí mateix, viu mogut pels seus propis interessos i per vies de destrucció i de mort. La salvació consisteix justament en la reconciliació de les persones amb Crist - plenament Déu i plenament home – i amb elles mateixes i Déu.

També vosaltres que en altra temps éreu estrangers i enemics de cor per les males obres, ara, amb tot, us ha reconciliat per la mort en el seu cos de carn, per fer-vos comparèixer a la seva presència

Jesús ofereix i dona la seva vida per a reconciliar i per a recompondre aquesta situació dramàtica. Per aquesta raó la reconciliació i la salvació no són coses d'una "altra vida", sinó que pertanyen i s'inicien en la nostra història real; una història que Déu mateix ha volgut escriure en Jesús, el Fill de Déu.

Reconciliació és el pas de "l'enemistat" a l'amistat, de viure com a "estrangers" a viure com a fills, tots a la mateixa casa de Déu.

La fonamentació d'aquesta nova situació és la fe, és a dir, l'adhesió incondicional a Crist: la fe que fa brollar en nosaltres l'esperança i ens fa viure amb sentit ple.

sants, immaculats i irrepressibles, si és que persevereu ben fonamentats i afermats en la fe, sense deixar-vos apartar de l'esperança de l'evangeli que heu sentit, i que ha estat predicat a tota criatura de sota el cel, del qual jo, Pau, he esdevingut ministre.

(Col 1,21-23)

Preguem: El nostre món és ple de rancúnies, enemistats, falsedats i partidismes, ensenya'ns, Senyor, a tenir un esperit conciliador i de comprensió amb els altres sense caure en "paternalismes".

3. Crist, l'únic Senyor

3.1

L'autor desitja ferventment que els seus lectors adquireixin l'autèntica saviesa, el ple coneixement del misteri insondable de Déu, que no és el "déu desconegut" que viu en l'octava esfera, al marge de la nostra història.

Desitjo que els seus cors siguin confortats i que, estretament units en l'amor, arribin a la riquesa d'una comprensió plena, al coneixement del signat secret de Déu, que és el Crist. En ell hi ha amagats tots els tresors de saviesa i de coneixement.

(Col 2,2-3)

Preguem: Pare, que sigui l'amor a Crist el que ens ompli de saviesa i coneixement per seguir les seves passes.

3.2

Segueix una advertència clara per evitar la seva ingenuïtat davant els que els intenten enganyar, que en realitat no es basen en l'evangeli de Jesús, sinó en les seves teories i creences falses.

Tot això us ho dic perquè ningú no us enganyi amb grans discursos. Així, doncs, ja que us vau adherir a Jesucrist, el Senyor, continueu vivint en ell. Manteniu-vos arrelats en ell, edificats sobre aquest fonament, sòlids en la fe que us van ensenyar, i amb una acció de gràcies que mai no s'acabi.

Mireu que ningú no us enlluerni amb especulacions sàvies: són purs miratges basats en tradicions humanes, en els poders que dominen aquest món, i no en Crist.

(Col 2,4-6-8)

Preguem: Pare, que sapiguem ser fidels al missatge de l'evangeli, donant raó de la nostra fe, sense caure en raonaments o filosofies equivocades

3.3

Aquí segueix la doctrina paulina del sentit del pecat com mort que destrueix la vida humana, i de la vida ja ressuscitada en Crist per el Baptisme, però mai del cos com quelcom negatiu en sí mateix. Vosaltres, la unitat de tota la persona, esteu ja immersos en aquesta plenitud de la vida de Déu. Esteu lliures de la dinàmica o força del pecat, per la vostra adhesió a Crist.

Perquè en ell resideix corporalment tota la plenitud de la divinitat, i vosaltres heu arribat a la plenitud gràcies a ell, que és cap de totes les potències i autoritats. En ell heu estat circumcidats, no amb una circumcisió feta per mans d'home, sinó amb la circumcisió de Crist, que ens despulla dels desigs terrenals que dominen el nostre cos.

Pel baptisme heu estat sepultats amb Crist, i amb ell també heu ressuscitat, ja que heu cregut en l'acció poderosa de Déu que el va ressuscitar d'entre els morts. Vosaltres éreu morts per culpa dels vostres pecats i pel fet de ser incircumcisos, però ara Déu us ha donat la vida juntament amb Crist.

Déu ens ha perdonat tots els pecats i ha invalidat el document que ens acusava del nostre deute amb els preceptes de la Llei; l'ha anul·lat clavant-lo a la creu

(Col 2,9-14)

Preguem: Pare, nosaltres que hem rebut el Baptisme et volem seguir i fer de la nostra existència una vida plena de sentit

4. Plenitud de vida en Crist

4.1

Es tracta de desemmascarar els falsos cristians. La raó: que no estan units a Crist, encara que la seva aparença resulti atractiva per la seva actitud ascètica.

Tot això us ho dic perquè ningú no us enganyi amb grans discursos. Encara que jo sigui corporalment absent, en esperit estic entre vosaltres, content de veure que us manteniu en el vostre lloc i que la vostra fe en Crist resisteix amb fermesa.

(Col 2, 4-5)

Preguem: Senyor ajuda'ns a mantenir la fe en tu i a mostrar-nos forts davant qualsevol dubte

L'autor parla de l'amor de Déu que és l'origen de tota la vida i de tota vida; parla de pau; parla d'elecció i en conseqüència, de la manera de vida dels cristians cridats a formar un sol cos.

Revestiu-vos, doncs, dels sentiments que escauen a escollits de Déu, sants i estimats: sentiments de compassió entranyable, de bondat, d'humilitat, de dolcesa, de paciència; suporteu-vos els uns als altres, i si algú tingués res contra un altre, perdoneu-vos-ho.
El Senyor us ha perdonat: perdoneu també vosaltres. Però, per damunt de tot, revestiu-vos de l'amor, que tot ho lliga i perfecciona. Que la pau de Crist regni en els vostres cors, ja que per a obtenir aquesta pau heu estat cridats a formar un sol cos. I sigueu agraïts.

(Col 3,12-15)

5. L'estil cristià de vida

5.1

Després d'obrir-los els ulls a una realitat enganyosa que els hi pot arrabassar la seva llibertat com a fills de Déu en Jesús, l'autor de la carta els hi obre l'horitzó de l'autèntica vida cristiana, entesa com a novetat total, com un nou vestit que canvia radicalment la imatge de la vida cap endins i cap enfora de la comunitat.

D'altra banda, el coneixement de Crist, que és l'autèntica saviesa, descobreix el sentit profund de la realitat de la comunitat humana edificada sobre la veritat

No us enganyeu els uns als altres, vosaltres que us heu despulat de l'home vell i de les seves obres i us heu revestit de l'home nou, que es va renovant a imatge del seu creador i avança cap al ple coneixement.

Des d'ara ja no hi ha grec ni jueu, circumcís ni incircumcís, bàrbar ni escita, esclau ni lliure; només hi ha el Crist, que ho és tot i és en tots.

(Col 3,9-11)

Preguem: Senyor Déu nostre, volem ser deixebles teus i seguir-te en el camí de la veritat.

5.2

El text parla per si sol: sobre l'amor de Déu que és l'origen de tota la vida i de tota vida; sobre la pau; sobre l'elecció i en conseqüència, de la manera de viure dels cristians cridats a formar part d'un sol cos.

Revestiu-vos, doncs, dels sentiments que escauen a escollits de Déu, sants i estimats: sentiments de compassió entranyable, de bondat, d'humilitat, de dolcesa, de paciència; suporteu-vos els uns als altres, i si algú tingués res contra un altre, perdoneu-vos-ho. El Senyor us ha perdonat: perdoneu també vosaltres.
Però, per damunt de tot, revestiu-vos de l'amor, que tot ho lliga i perfecciona. Que la pau de Crist regni en els vostres cors, ja que per a obtenir aquesta pau heu estat cridats a formar un sol cos. I sigueu agraïts.

(Col 3,12-15)

Preguem: Senyor Déu nostre, dona'ns dolcesa per a veure amb la claredat de la teva mirada dins del cor del proïme; bondat per a saber-lo acollir; paciència per a escoltar i entendre les seves necessitats; compassió entranyable per a perdonar i humilitat profunda per a saber demanar perdó sempre.

5.3

Acaba exhortant als lectors a compartir l'autèntica saviesa i a viure en estat d'acció de gràcies. Qui ha rebut i acollit la bona nova de Jesús sap que Déu l'ha estimat des de sempre i que la seva vida està plena de sentit, i per això

Que la paraula de Crist habiti en vosaltres amb tota la seva riquesa; instruiu-vos i encamineu-vos els uns als altres en tota mena de saviesa; moguts per la gràcia de Déu, canteu-li en els vostres cors amb salms, himnes i cànctics de l'Esperit.

la seva vida és un cant d'acció de gràcies.

Tot allò que feu, sigui de paraula, sigui d'obra, feu-ho en nom de Jesús, el Senyor, donant gràcies per mitjà d'ell a Déu Pare.

(Col 3,16-17)

Preguem: Senyor Déu nostre, en la diversitat de cadascun de nosaltres i malgrat les nostres diferències, tu ens dones el teu amor que tot ho pot i cura.: Te'n donem gràcies.

5.4

Finalment els anima a perseverar en l'oració per a donar gràcies i per a demanar l'eficàcia apostòlica de l'anunci de l'Evangeli. Qui viu a fons aquesta vinculació amb Crist, qui ha conegut l'autèntic sentit de la salvació, qui viu amb el motor de l'esperança, necessita comunicar-ho. Perquè tots arribin a l'autèntic coneixement i descobreixin el verdader sentit de la vida en Crist

Sigueu constants en l'oració: en les vetlles feu accions de gràcies, i pregueu també per nosaltres, perquè Déu obri una porta a la nostra predicació i puguem anunciar el misteri del Crist. És per aquest misteri que estic empresonat. Que pugui donar-lo a conèixer, tal com és la meva obligació.

(Col 4,2-4)

Preguem: Senyor Déu nostre, gràcies per a acollir-nos; gràcies per a mostrar-te a tots nosaltres de manera senzilla; i també gràcies per a poder formar part d'aquesta comunitat que vol seguir-te i parlar de tu.

CANTS

- Reposa en Ell, no tinguis por. La pau de Déu guardarà ton cor. Reposa en Ell. Al·leluia, Al·leluia (T 148)
- El Senyor et restaura Déu no està pas lluny. El Senyor ve a trobar-te, ve a trobar-te. (T 140)
- L'ajuda em vindrà del Senyor, del Senyor el nostre Déu que ha fet el cel i la terra, el cel i la terra.
- In resurrectione tua, Christe, coeli et terra laetentur. In resurrectione tua, Christe, coeli et terra laetentur. (T 118)
- Tota la vida cantaré la bondat que em té el Senyor (T 58)
- Alegreu-vos pobles, alegre-vos pobles: Jesucrist ha ressuscitat (T 61)
- Que n'és de bo confiar en el Senyor i esperar en el Senyor. (T35)
- Tot jo reposo en el meu Déu, sols en Déu./ D'Ell ve la salvació./ Sí sols en Déu tot jo reposo, reposo en pau. (T 32)